

SEM-TAM

Časopis Severomoravské pobočky SPJF

Číslo 3, Ročník 2

Květen-Červen 2009

Milí čtenáři,
vítám Vás při čtení řádků ve Vašem časopisu SEM-TAM. V době, kdy vychází, slaví SEM-TAM své první narozeniny. Oslavte je s námi tím, že si přečtete zajímavý článek uvnitř časopisu či tím, že nás doporučíte svým známým protože čím větší bude okruh našich čtenářů, tím víc lidu si přečte reportáže z našich akcí, z historie regionu či se pobaví komiksem. Těm, kteří jsou s námi od našich začátků děkujeme za přízeň a těm kteří nás teprve objevují slibujeme to, že s námi se nudit nebudou.

Bobr

Obsah

Úvod.....	2
Kam u nás v regionu	3-4
Kuličkiáda	5-6
Zdeněk Burian a poštovní razítka	7
Příběh na pokračování	8-9
Po stopách tajemství Uctívačů Ginga	10-11
Život a dílo Jaroslava Foglara	12-13
Z deníku čtenáře	14
Hon na pneumatiky	15-16
Záběr pádlem.....	17-19

SEM-TAM: Časopis Severomoravské pobočky SPJF.
Číslo:3, ročník:2, vyšlo:22.4.2009. Šéfredaktoři: Martin Vérteši-Sova,
Dominik Macek-Bobr. Spoluvytváří: Marek Skýpala-Winoga.
Kresbami přispívá: Stanislav Čaban-Wapi. Tisk: SPJF.
Kontakt: sem-tam@seznam.cz, smp-spjf@seznam.cz.
Web: www.sem-tam.wbs.cz, www.smp-spjf.blogspot.com.

Kam u nás v regionu?

Navštivte archeopark v Chotěbuzi!

Archeologická lokalita Chotěbuz-Podobora je jednou z nejvýznamnějších pravěkých a raně středověkých památek Těšínského Slezska. Na říční terase se rozkládalo v minulosti mohutné trojdílné hradiště, pod kterým původně protékala řeka Olše. Hradisko v Podoboře bylo osídleno ve dvou fázích. První byla fáze pravěká, která zabírá období starší doby železné, konkrétně slezsko-platěnickou kulturu (cca 800 - 400 let př. n. l.). Mezi nejvýraznější

památky tohoto období patří např. korálky ze skelné pasty, železné sekery a jemná tuhovaná keramika. Druhá fáze osídlení spadá do období slovanského. V této době zde postupně vyrostlo mohutné hradisko, které sloužilo jako mocenské a hospodářské centrum, kde pravděpodobně sídlila tehdejší společenská elita. Důkazem toho jsou archeologické nálezy vykopané při dlouholetých výzkumech realizovaných Muzeem Těšínska. Jedná se o výbavu jízdních bojovníků jako např. udidlo a ostruhy či zbraně svědčící o násilném zániku hradiska, např. sekery, hroty šípů, nože. Z množství nálezů lze jmenovat také běžné předměty jako byla kosa, nůžky, vědérko apod. Velmi známé je také železné pouto, pravděpodobně používané při obchodu s otroky. O obchodních kontaktech obyvatel hradiska svědčí také nález mince uherského krále Štěpána. Kromě nálezů movitých zde bylo objeveno množství archeologických objektů, které nelze uchovat jinak než dokumentačně. Především to byly pozůstatky fortifikací, sídelních a výrobních objektů jako např. pícky či dokonce kultovní objekt nalezený na prvním předhradí.

V současné době je na této lokalitě budován Archeopark, který by měl v budoucnu přiblížit návštěvníkům a veřejnosti vůbec život raně středověkého hradiska a rekonstruovat i přibližnou podobu zde nalezených objektů.

Jeho součástí budou rekonstrukce jak fortifikací, tak i běžných obytných staveb či výrobních zařízení. Návštěvník tak získá možnost nahlédnout do každodenního života našich předků v minulosti.

Traduje se, že existuje spojení mezi Těšiniskem - hradištěm v Podoboře a Piastovskou věží na Zámeckém vrchu v Cieszynie. Údajně jsou spojeny tunelem, který byl však v období světové války zasypán na několika místech. (Toto je informace z ústního lidového podání.)

V současné době se zde provádí archeologické výzkumy a celý archeopark má být dokončen a v roce 2010. Cílem je ukázat návštěvníkům, jak se žilo v raném středověku Slovanům.

Provoz Archeoparku je zkušební a po dobu jeho výstavby až do doby realizace výukového a technického zázemí.

O archeoparku Podobora pro Vás napsal Bobr

Kuličkíada

V sobotu 4.4.2009 v odpoledních hodinách proběhl 29.ročník oblíbené akce Kuličkíada, pořádané Severomoravskou pobočkou SPJF.

Oficiální zahájení z úst Mati proběhlo přibližně ve třináct hodin.

Všichni účastníci, kterých bylo přes osmdesát, se dozvěděli, co je letos čeká: **Banka, Důlek, Rurky, Láhve** a hlavní disciplína: **Luftbum**.

A mohlo se začít. Každý měl za úkol obejít všechna tato stanoviště, a kde kdo si k tomu ještě přidal

stanoviště „občerstvení“.

Celá akce se konala v areálu Hornického muzea Landek v Ostravě, a Mexičan navíc domluvil nádherné počasí!

Než stihli všichni účastníci obejít všechna stanoviště, bylo již 15:30. Na některých stanovištích se ještě dohrávaly rozstřely, když nebylo jasné, kdo má obsadit dané místo.

A poté přišla část snad nejvíce očekávaná: vyhlášení výsledků!

Téměř všechny pozice obsadili členové oddílu Čmoudíci, ovšem překvapení nastalo při vyhlášení hlavní disciplíny.

Druhé a třetí místo obsadili opět členové Čmoudíků s deseti body, a první místo,

s rekordními osmnácti body, obsadil jediný člen pořádající pobočky, a to já, Sova.

Tudíž putovní pohár Kuličkyády poputuje do klubovny 354.KBS Modrý Mauritius, který na této akci čestně hájil své jméno.

Pro výherce byli připraveny ceny jako Bobří stopy, propagační propisky a podobné materiály ČD, ale také kniha Jaroslava Fencla a Zdeňka Vašíčka, Jezero Ďáblů.

Příští, jubilejní třicátý ročník, se bude konat opět v Hornickém muzeu první dubnovou sobotu. Těšíme se na Vás!

Text a foto: Sova

Zdeněk Burian a poštovní razítka

V tomto druhém díle cyklu o malíři Zdeňku Burianovi Vám představím téma Zdeněk Burian a poštovní razítka. Poštovní razítka, ještě k tomu ta příležitostná jsou jak velice hezké, tak mnohdy i vzácné. Vydejte si tehdy s námi do říše poštovních přepážek.

ZDENĚK BURIAN, 100. VÝROČÍ NAROZENÍ, KOPŘIVNICE 1

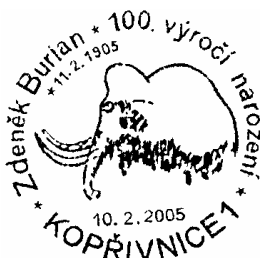
Razítka používáno v obvodě Nový Jičín, pošta Kopřivnice 1. Dnem používání je **25.6.2005** - příležitostná poštovní přepážka v nově zrekonstruované budově muzea, v tzv. Šustalově vile, kde bude instalována mimo jiné i stálá expozice Zdeňka Buriana.

ZDENĚK BURIAN

Jízdařna Pražského hradu 1.4.-10.7.2005
PRAHA 012-Hrad

Razítka používáno dne 1.4.2005 poštou Praha 012-Hrad, obvod PRAHA-STŘED.

ZDENĚK BURIAN
100. VÝROČÍ NAROZENÍ, 11.2.1905,
KOPŘIVNICE 1, 10.2.2005.

Razítka používáno dne 10.2.2005 poštou Kopřivnice 1.

O Z.Burianovi pro Vás napsal Bobr

Ztracené koleje

Příběh na pokračování; část druhá; píše Sova

„Můžeme se zajít podívat.“ dodal.

Jardovi jako by náhle vzplály oči. Okamžitě souhlasil.

Jirka šel směrem k hustému křoví. To však bylo tak husté, že musel jít jinam. O kus dál byla vyšlapaná malá cestička v křoví. Jirka se tam vydal. JarDA ho jen poslušně následoval. Byl napjatý, vždycky ho zajímaly tajemné věci.

Zatím prošli cestičkou mezi křovím a objevily se před nimi menší sloupky zapuštěné do země. JarDA o ně jen zavadil pohledem, a myslel, že kolem nich jen projdou. Jirka už se

však smál a JarDA za chvíli pochopil proč. Z druhé strany byly také sloupky a mezi nimi- koleje.

Rezavé, zřejmě dost staré, koleje vedly oběma směry a jejich konec nebylo možno spatřit.

„Jsi si jistý, že tady vlaky opravdu nejezdí?“

„No,...na devadesát procent.“

JarDA se jen nepříjemně ušklíbl a vešel na koleje.

„Půjdeme kousek po kolejích, ne?“ řekl Jirka.

„Jo, ale co kola?“ řekl

Jarda a podíval se k zastávce.

„Přivedeme je sem a schováme je do křoví.“řekl nekompromisně Jirka a už se prodíral křovím.

„Ano, to je dobrý nápad.“řekl si JarDA.

Schovali tedy kola a vydali se po kolejích směrem zpět k jejich domu. Chvíli šli jen po kolejích, okolí bylo stále stejné. Jediná změna byla, že se náhle objevil semafor.

„Hele, radši se vrátíme. Nevypadá to, že bychom někam došli.“řekl JarDA.

Oba se zastavili a Jirka se zahleděl do dále. „Hm.“řekl po chvíli. Vydali se tedy zpět. Vzali kola a vraceli se domů. „Tady ještě musíme zajít.“řekl nadšeně JarDA.

„Jsi zítra doma?“zeptal se Jirka.

„Jo, asi ano.“

„No vidíš! Tak tu jedem zítra znovu. A podíváme se na druhou stranu kolejí.“

Byli domluveni. Ani jeden z nich se nemohl zítřka dočkat, oba byli pro tyto věci nadšeni. A to ještě vůbec nevěděli, co je čeká.

Ráno se sešli hned v devět hodin. Nasedli na kola a jeli tou nejkratší cestou ke kolejím. Řetěz jejich kol se nepřiměřeně rychle přetáčel a oba nepromluvili celou cestu ani slovo.

Konečně jsou tam! Mlčky schovali kola do křoví a seběhli ke kolejím.

„No dělej, dělej!“řval Jirka.

Nedočkovostí až běželi. Po několika metrech však narazili zase na to husté křoví.

„Tady neprojdeme.“řekl JarDA.

Přes křoví ani nešlo vidět na druhou stranu. Zkoušeli to všelijak obejít, ale vše bylo zarostlé křovím.

„Máme smůlu.“řekl JarDA až skoro se slzami v očích.

Jirka zatím kontroloval kola, trochu se rozhlížel a přešel na druhou stranu pěšinky přes koleje.

Najednou jakoby slyšel nějaké houkání. Vrátil se zpět na koleje a podíval se vpřed. Sám ani neuvěřil co vidí. Přímo proti nim se řítí vlak! Závratnou rychlostí se přibližuje!

Po stopách tajemství Uctívačů Ginga

17.-18.4.2009

Zvony Stínadel odbíjejí devatenáct hodin. V samém středu Stínadel se to hemží vetřelci z Druhé strany. Zatím jsou však v bezpečí.

O deset minut později se všech šedesát účastníků této akce vydává v doprovodu reportérů MF DNES pro další informace. Vedoucí skupin jsou seznámeni s pravidly letošního ročníku a vydávají se zpět do středu Stínadel-tentokrát už je všem Vontům jasné, že tam nemají co dělat.

První úsek měl tato pravidla: Skupina, skládající se z pěti členů, dostala pět zapečetěných lístků s pokyny v kolik hodin mají daný lístek otevřít. Společně s nimi dostali i mapu Stínadel (čili centra Ostravy), poznávací pásek

na ruku, průkaz totožnosti a patnáct životů.

Po otevření lístku měli soutěžící skupiny za úkol rozluštit morseovkou napsanou ulici. Za pět minut po otevření lístku byl v dané ulici mnich, který dal každé skupině lístek s popisem třech míst, na kterých se nacházejí části šifer.

Šifer bylo celkem patnáct, v konečném důsledku měly dát jednu velkou, kterou bylo třeba co nejdříve vyluštit.

To ovšem nebylo vše. Situaci ještě více komplikovali běžci, kteří chytali soutěžící a zdrželi je tak na dvě minuty. Skupina navíc musela za každé chycení zaplatit jeden z patnácti životů. Takhle skupiny běhaly až do dvanácti v noci po centru Ostravy a hledali šifry. Když už měli všechny části i klíč k luštění, nebylo nic těžkého (tedy jak pro koho) celou šifru vyluštit.

V šifře se každý dozvěděl, že má zavolat na určité číslo a vyslovit heslo Vontové. Toto kouzelné slovíčko zajistilo skupině

další informace- Jít na Sýkorův most a proti proudu Ostravice třikrát bliknout baterkou. Odtud se skupina vydala proti proudu po pravém břehu a tam konečně mohla dokončit první úsek hry. K zapsanému času se navíc za každý odevzdaný život připočetly dvě minuty a tento výsledný čas poté rozhodoval další den při druhém úseku.

V jednu hodinu už skoro všichni ulehli do spacáků ve skautské klubovně, a mohlo se jim zdát o běžcích, kteří jim ne a ne dát pokoj.

Čestným hostem na této akci byl spisovatel pro děti a mládež, autor trilogie Uctívačů Ginga, podle níž tato akce už deset let funguje, pan Svatopluk Hrnčíř.

V sobotu byl budíček v 7:30. V devět hodin jsme odjeli do Hornického muzea Landek. V deset hodin dostala skupina, která se umístila v první etapě na prvním místě, pokyny v Morseovce a začala luštit. Poté po dvou minutách dostala pokyny vždy další skupina podle umístění.

Dle pokynů se skupiny postupně dostaly k polorozpadlému krmelci, kde měli jasný návod pro další cestu: azimut 220 stupňů.

Takto se dostaly až k rozbořenému chrámu Uctívačů Ginga. Tam zodpověděli pět otázek týkajících se uctívačů Ginga a dostali návod na další cestu. Měli se dostat na rozhlednu Landek. Tam dostali od mnicha další rady a postupně se probíjeli územím Zuřících Býků. Dále pokračovali k soutoku Odry a Ostravice, kde našli pod znamením Ginga další instrukce.

Ti nejlepší měli jako první možnost navštívit Svatyni Uctívačů Ginga a získat tak Jangin, Jantarové Gingo.

Po tomto téměř šestihodinovém závodě si každý rád vychutnal půlhodinovou pauzu a místní restaurace byla v obležení. Poté přišlo vyhlášení výsledků. Svatopluk Hrnčíř byl tak hodný, že věnoval dvacet svých knih jako ceny, a následně na přání i vpisoval věnování.

Akce byla velmi podařená, děkujeme organizátorům.

Text a foto: Sova

Život a dílo Jaroslava Foglara

Tato výstava, pořádaná Severomoravsko u pobočkou SPJF, byla ke shlédnutí celý březen v knihovně pro děti a dospělé v Ostravě- Přívoze.

Pro navštívení mluví i fakt, že

knihovna je snadno dostupná přímo z Ostravského Hlavního nádraží, odkud je to asi pět minut.

Výstava byla rozdělena na dvě části: jedna v dospělém oddělení a jedna v dětském oddělení. V dospělém od. jste měli možnost vidět rámečky s ukázkami kreseb Jana Fischera, Bohumíra Čermáka, Václava Junka a Marko Čermáka.

Byly zde také ukázky Z Bobřích stop, Klubovních hlasatelů, Jestřábův životopis, ukázky z Mladého hlasatele a Vpředu či informace o minulých ročnících Uctívačů Ginga.

V dětském oddělení by vás hned na první pohled zaujala stěna s dvěma stovkami Ulčovek.

Ve vitrínách jste mohli shlédnout téměř všechny Sebrané spisy, souborné vydání komiksů Rychlých Šípů, Hochy od

Bobří řeky v komiksově podobě, některé knihy vydané ke stému výročí narození Jaroslava Foglara, turistické známky, pohlednice či odznaky.

Navíc celý březen měli dětsí návštěvníci knihovny možnost vyplnit si foglarovský test, jehož výsledky se poslední březnový den vyhodnotili a ti nejlepší byli odměněni.

Na poměrně omezené prostory se výstava opravdu povedla a organizátorům patří srdečný dík!

Text a foto: Sova

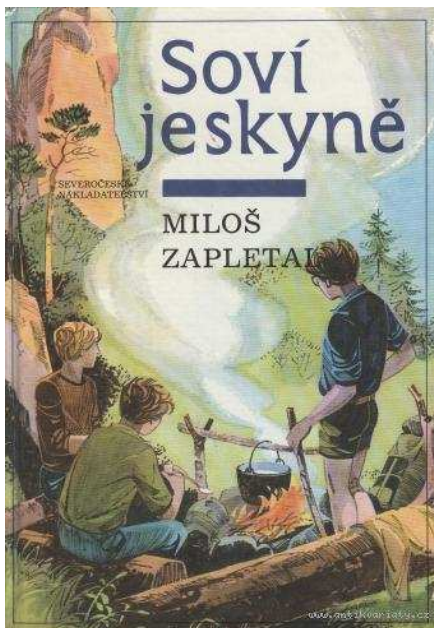

Z deníku čtenáře...

Minule jsem Vám představil román J. Nováka Mořská hvězda, kde čeští hoši putovali po Řecku. Dnes Vám představím román, kde putují čeští hoši po české kotlině a to román Miloše Zapletala - Zeta

SOVÍ JESKYNĚ

Tato kniha začíná oslavou narozenin v chatové osadě u rybníka Hejtman. Zde vypráví dědeček třem kamarádům pověst o Soví jeskyni, ukryté v krásném kraji na severu Čech. Kdo se do více jak 200 kilometrů vzdálené jeskyně dostane pěšky severními Čechami od Ještědu Lužickými horami do nádherného kraje pískovcových skal v oblasti Českosaského Švýcarska získá moc nad hlasy zvířat a rostlin. Prožívají řadu dobrodružství, setkávají se s volně žijícími zvířaty a ptáky, objeví spoustu krásných míst a překonávají nečekané překážky, které jim způsobí počasí nebo vlastní nezkušenost a poznají, že na té pověsti vážně něco je.

Miloš Zapletal: SOVÍ JESKYNĚ ; vydalo Severočeské nakladatelství r. 1989 ; ilustroval Marko Čermák

Z deníku čtenáře pro Vás napsal Bobr

Hon na pneumatiky

V neděli 8.března uspořádal kamarád Winoga ekologickou akci, při níž bylo v plánu vyčistit řeku Lučinu od pneumatik a podobného odpadu.

Sraz byl v 8:30 u altánku, známého místa poblíž Lučiny. Dlouhou chvíli jsme tam s Bobrem byli sami, pak se ale objevil Winoga s Týnkou a Borůvkou.

Mohlo se vyrazit. Cestou se přidali ještě Choroš, Hanka a Pavel.

Došli jsme a začalo se Do pytlů se pneumatiky na sběrných pro ně přijede kamarád, technických

k prvnímu mostu sbírat.

sbírali pet lahve a jsme zanechávali místech, kde si Winogův pracující na službách.

K dispozici jsme měli každý své rukavice a navíc Winogův tygří spár, který nám velice usnadnil práci.

Postupně jsme prošli několik úseků Lučiny a úsek Bludovického potoka. A ptáte se jaký byl výsledek?

Celých dvacet sedm pneumatik!

Z toho několik bylo nákladních či traktorových. Já a Bobr jsme z akce odešli kolem jedenácté hodiny, a to tak špinaví, že jsme se museli umýt v Lučině, aby nás vůbec řidič vzal do autobusu. Všechnu špínu ale přebýl ten dobrý pocit, že jsme alespoň nepatrně pomohli přírodě kolem nás.

Text: Sova

J.Honzák - I.Štoll - Ilustrované dějiny Věda a technika v Č.Z.

Čtvrtý záběr pádlem - Opava

S nadcházejícím jarem již jistě nejednoho vodáka svrbí dlaně a při pohledu na mírně rozvodněné potoky a říčky si opakuje vodáckou abecedu a shání parťáka. Nás však dnes nečeká žádný potůček či úzká říčka, ale solidní řeka.

Značnou část severní Moravy a Slezska odvodňuje řeka Opava. Pramení v Hrubém Jeseníku a po sto dvaceti kilometrech ústí u Ostravy-Svinova zleva do Odry. Opava

vzniká spojením tří bystřin u Vrbna pod Pradědem - Bílé, Střední a Černé Opavy.

Nejdelší (téměř 18 km) a také nejdotupnější je Černá Opava, pramenící na západním temeni hory Orlík (1204 m). Střední

Jez v Zatoru

Opava pramení na severovýchodním temeni hory Praděd mezi Kamzičím vrchem a skalnatým hřbetem Sokola. Jednu z našich "nejdivočejších" a také turisticky nejpřitažlivějších údolních partií vytváří Bílá Opava. Pramení pod chatou Barborkou na jižním temeni Pradědu a směrem ke Karlově Studánce protéká strmou a úzce sevřenou roklí se spoustou působivých kaskád a vodopádů. Výškový rozdíl toku Bílé Opavy mezi prameništěm (1260 m) a ústím do Střední Opavy nad Vrbnem (540 m) dosahuje úctyhodných sedmi set metrů na vzdálenosti 13 kilometrů.

Její pramenné toky vodácky neznám, ale jejich spojnicí Opavu - mám projetou úplně celou. Za Vrbnem pod Pradědem je to říčka bystrá a rychlá. Časté jarní a občasně letní povodně silně a neustále mění její podobu, nebudu však daleko od

pravdy, když napíšeš, že je to i nyní řeka s velkým spádem. Koryto bývá přehledné, ale před mnohými prudkými zákrutami je lépe zpomalit či dokonce vysednout, abyste si prohlédli další úsek. Do řeky totiž bývají napadány různé větve či dokonce celé kmeny a srážka s nimi rozhodně nebývá tím nejpříjemnějším vodáckým zážitkem.

Na Opavě také bývají dosti vysoké jezy, z nichž některé jsou sjízdné, ale všechny si raději předem prohlédněte. Ze středního toku Opavy bych upozornil na nebezpečné jezy v Zátoru, Branticích a zvláště na jez v Krnově. Bývá dosti vodnatý, neboť se nad ním k Opavě připojuje i její levostranný přítok - Opavice. Je vedena rovněž v kilometrůž, ale já ji neznám.

Za silničním mostem ve Vávrovicích, začíná Opava vytvářet česko - polskou hranici. My jsme tento úsek projížděli opatrně v obavách před pohraničnický, vy si však již toto nebezpečí

neprožijete. Je to úsek řeky zajímavý. Jsou tu občasné zúžení a rychlejší voda, přírodní stupínky a zrádné zátočiny.

Brzy doplujete do Opavy. Řeka je zde součástí parku a dravost proudu snižují časté stupínky, které však nejsou tak dobře vyvedené třeba jako stupně ve Vsetíně.

Za Opavou se rychlost toku silně zpomalí a pokud vyplujete v létě, kdy zde bývá jen nižší vodní stav, počítejte s tím, že si v úsecích vody nadržené nad jezy pěkně zapádlujete. Řeka zde nabývá klasický nivní charakter a jen občasné průhledy vás informují o tom, že stále proplouváte kulturní krajinou. Za Opavou je i několik jezů. Vždy jsou dopředu avizovány pomalou vodou a vlastním hukotem. Když je málo vody, jsou i

lehce sjízdné, při vyšším vodním stavu se však stávají smrtící pastí, do které spadl již ne jeden vodák.

Opava ústí do Odry nedaleko svinovského nádraží a pokud se budete chtít ještě pozvít, můžete navázat plavbu na toku naší kmotry Odry.

Nejveselejší příhodu na Opavě jsem zažil, když se mí kamarádi, které nebudu raději jmenovat, rozhodli, že si po našem vzoru také sjedou jez za Komárovem. Je to asi 3 metry vysoký kolmáč s malým vývaříštěm. Na hraně však nebylo tehdy mnoho vody. Na jez si najeli celkem dobře, ale na jeho hraně se nafukovací pálava ohnula. Zatímco se příď již hrnula do vývaříště, zád' ještě chvíli klidně spočívala na hraně jezu. Pak se však silně a prudce vymrštila a

Vodopády Bílé Opavy následovala příď. Ono vymrštní však bylo osudné pro jejího kormidelníka. Byl doslova vystřelen jako z praku. Zád' jej katapultovala a on vyletěl nad jez. Zde roztáhl ruce, jako by se pokoušel vzlítout, na okamžik se ve vzduchu téměř zastavil a pak náhle a tvrdě dopadl za krk svému háčkovi, který právě vítězoslavně pozvedl ruce, neboť o vzletu svého kormidelníka nic nevěděl. Vykoupali se oba a my na břehu jsme se mohli potřhat smíchy.

V následujícím čísle Sem-Tamu se vypravíme na řeku Ostravici. Pokud někdo z vás právě ohrnul nos, bude překvapen, neboť Ostravice je krásná řeka s keltskými předky. To jsem však již naznačil víc než je zapotřebí a příště zase AHOJ!

Text a foto: Winoga

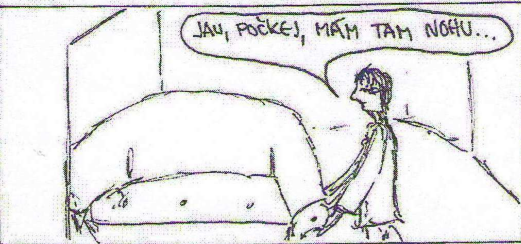
Kurí stopa

(5)

PŘÍŠTÍ SCHŮZKU SE UPRAVILI ZA SPRÁVCE PANGELÁKU, ABY SE S NĚM NA MÍSTNOSTI DOMLUVILI.

PAMPALÍNÝ S TOMÁŠEM SE VRHLI NA ÚKLID. VYNOŠILI STARÉ VĚCI PŘED KLUBOVNU, JAK BYLI SE SPRÁVCEM DOMLUVENÍ A POŘÁDNĚ SETŘELI PODLAHU. SHODLI SE, ŽE VYMALOVAT NEBUDE TŘEBA.

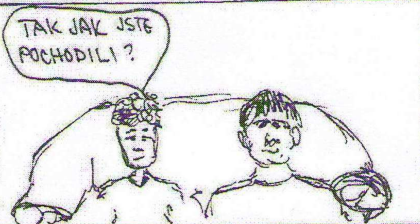

FILIP S MOLEM ZATÍM OBCHÁZELI NÁJEHNÍKY A VŠETĚLOVALI JIM ČINNOST TAKOVĚHO KLUBU.

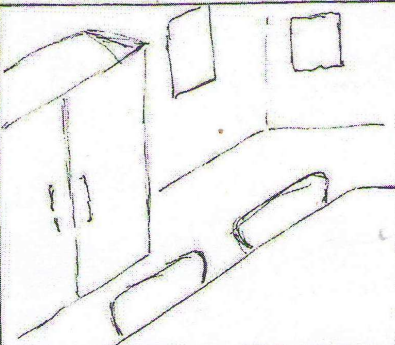
NĚKTERÍ LIDÉ UŽAK NEBYLI DOMA

KDYŽ SE MOL S FILIPEM VRÁTILI, BYLA UŽ KLUBOVNA UKLIZENÁ A TOMÁŠ S PAMPALÍNÝM ODPOČÍVALI NA STARÉ PŮHOVICE.

POTOM PŘIVEZL PAMPALÍNÝHO TÁTKA UŽ NĚJAKÝ NÁBYTEK - VELKÝ STŮL, ŽIDLE A MALOU SKŘÍŇKU. NANOŠILI VŠE DO KLUBOVNY A PUSTILI SE DO VÝROBY NÁŠTĚNEK.

PO NĚKOLIKA HODINÁCH DŘINY BYLO V MÍSTNOSTI KONEČNĚ TROCHU ÚTULNĚ.

UNAVENÍ, ALE ŠŤASTNÍ SE ROZEŠLI DOMŮ. UMLUVILI SI, CO DODĚJÁJÍ NA PŘÍŠTÍ SCHŮZCE A CO KDO PŘINESE.